

אריה גליקו

באמצע שנות ה-50, לאחר שהקיבוץ התייצב, הוא התחיל לעסוק בתכנון העתיד. אחת השאלות העיקריות שהעסיקו אותנו היתה הרציפות הדמוגרפית. בין הדור שלנו לדור הילדים שלנו היה חלל גדול, שהבנו שאי אפשר יהיה למלא אותו רק על-ידי קליטה מהארץ ומברזיל. לכן החלטנו להצטרף למסלול קליטה חדש: "חברות נוער".

ב-1955 נשלח אחד מחברי המשק (מושקה) לדרום אמריקה. המטרה היתה לגבש קבוצה של נערים יהודים ציוניים, שרוצים ויכולים לעלות לארץ בניתוק ממשפחו-תיהם. וכך נולדה "הדרורים", חברת הנוער הראשונה בברור חיל. נערי הקבוצה התקבלו בקיבוץ בחמימות, נקלטו היטב במשפחות המאמצות וברבות השנים הפכו לחברים מרכזיים ומשפיעים בקיבוץ. בעקבות ההצלחה, אורגנה חברת נוער שניה, בשם "מענית". סוניה ואני, שאמצנו בחור נחמד מה"דרורים" בשם אבנר זהבי, החלטנו לאמץ גם מישהו מ"מענית".

לפני שמצאנו, "מצאו" אותנו! אריה גליקו, נער בן חמש עשרה מבית יתומים בארגנטינה, נפגש עם עודד, בן השנה, ובין השניים נוצר מיד קשר מפתיע בעוצמתו. אך טבעי היה שאריה יהפוך לבן המאומץ שלנו, ואמנם תוך זמן קצר הוא היה לבן משפחה לכל דבר. במקביל, הוא נקלט בקיבוץ במהירות מעוררת השתאות. מילד מסוגר, שתקן ושקוע בעצמו, הוא הפך לנגד עינינו לנער חייכן, חברותי, מעורב ופעיל. הוא רכש הרבה ידידים וזכה להרבה הערכה וחיבה בקיבוץ.

כשיצאנו לשליחות, שנתיים אחרי שהגיע אלינו, הפרידה מאריה היתה קשה לכולנו, ממש כמו להיפרד מבן ואח. במיוחד כאב לנו שלא נוכל להיות לצידו כשהוא יתגייס לצבא. אבל אריה הרגיע אותנו בחיוך המקסים שלו: "אל תדאגו, יהיה בסדר!". ואמנם, בכל המכתבים הרבים ששלח אלינו לברזיל, אריה שידר ביטחון ואופטימיות. הסתבר שגם במערכת הצבאית הוא נקלט היטב. הוא התנדב לצנחנים ואפילו זכה לתעודת חייל מצטיין.

את התמונות שלו בטירונות, בקורס הצניחה ובחופשות, בהן תמיד הופיע עם חיוך כובש, צרפנו אל "האלבום של אריה", בהמשך לתמונות שצילמנו בארץ, בהן הוא מחבק באהבה את מיכל ועודד.

במאי '61, הגיע המברק הנורא: במהלך אימונים, אריה נפצע קשה ומאוחר יותר מת מפצעיו. אי אפשר לתאר את מה שהרגשנו שם בברזיל, רחוקים וכואבים. אלה הרגעים בהם הלב זועק על המחיר הכבד שגובה המאבק של העם לשוב למולדתו. את זכר הפרח הזה ששמו "אריה", אנחנו נושאים תמיד ונישא עד יומנו האחרון. ובכל שנה, ביום הזיכרון, אנו בוכים עם מילותיו הפשוטות והנוגעות ללב של ביאליק: "קודם זמנו מת האיש הזה ושירת חייו באמצע נפסקה..."